LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdronken land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdronken stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Strenge Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwtje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoë; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachtster; 128 De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmachine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensharten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broeer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dieventhuis; 230.. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235; De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

—— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. ——

Druk R. Bracke-Van Geert Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 311. A. HANS

Het Boefje

Nr. 311.

A. HANS

HET BOEFJE.

I.

Bob Jacobs woonde in een Engelsche havenstad. Zijn vader was meestal op zee en zijn moeder leurde met visch.

't Was nu vacantie en Bob vond het een heerlijk leventje vrij langs de straat en aan de haven te zwerven.

Twee broers voeren ook op een visschersschuit en Jane, die pas veertien was, deed het huishouden. Bob Jacobs kwam uit zijn bed op den zolder. Hij waschte zich buiten aan de pomp. Zijn toilet was gauw gemaakt. Nu in den Zomer droeg Bob geen vest en liep hij luchtig rond.

— Jane, ik heb honger, zei hij.

— Ja, ja, ik zal dadelijk brood snijden.

— Maar ik kan niet meer wachten.

— Ik moet toch eerst den vloer dweilen.

— Dat kunt ge straks ook doen.

— Ge zult wachten.

— Ik wil niet. Ik scheur van den honger. Gij wilt mij altijd treiteren.

Jane had een emmer water gehaald en deed of ze Bob's gebrom niet hoorde. De knaap werd nijdig en schopte den emmer om.

Jane gaf hem een klap met de dweil. Ze had reden om boos te zijn en was nooit zachtzinnig. 't Ging trouwens altijd ruw toe in het gezin van Jacobs. 't Stond er voor bekend in de buurt. En men noemde er Bob: « Het boefje ».

Bob vloog nu zijn zuster aan, maar Jane bleek de sterkste en sleurde haar twaalfjarigen broer aan de deur.

't Scheen geen kunst, want Bob was klein voor zijn leeftijd.

— Nu krijgt ge geen eten! snauwde Jane. Gij gemeene, valsche jongen!

— Dat zullen we zien, feeks! antwoordde Bob.

Hij ging naar een bakkerswinkel op den hoek.

— Vijf van die versche koeken, vroeg hij.

De vrouw gaf ze hem.

— Jane zal ze straks betalen, zei Bob, de koeken vlug opnemend.

— Neen, dat gaat zoo niet! riep de bakkersvrouw uit.

Maar Bob was al buiten en vluchtte een andere straat in. Daar at hij smakelijk de koeken op.

— Ik zal Jane leeren me eten te weigeren. Ze

zal een raar gezicht zetten, als de bakkersvrouw om de centen komt.

Bob wist wel dat hij van moeder een pak slaag zou krijgen, maar dat was dan van later zorg.

De ouders Jacobs hadden hun kinderen altijd ruw behandeld en deze toonden ook geen eerbied voor hen.

Bob slenterde rond. Hij ontmoette zijn kamaraad Eric Blok. Ze waren veel samen en al was Eric veel grooter, toch speelde Bob baas over hem.

Ze wandelden voort. Eric wist dat er in het groot huis van den burgemeester een prins verbleef. Die was gekomen om oorlogsschepen te bezoeken welke voor de stad in zee lagen.

De jongens gingen eens kijken.

Ze zagen den prins niet, maar wel een grooten, stevigen soldaat, die er op schildwacht stond.

Bob en Eric staarden hem aan. Wat kon Bob nu een onnoozel gezicht trekken, juist als ware hij het braafste ventje der wereld.

De soldaat zei dat ze zich moesten verwijderen.

— Ik vind u zoo mooi, sprak Bob. Ik zou ook zulke kleeren willen dragen.

Een schildwacht mag geen gesprek voeren. Maar deze keek stuursch naar de knapen, als om ze door zijn norschen blik weg te jagen.

Bob was echter niet gauw bang.

— Mogen we eens naar binnen, om den prins te zien? vroeg hij.

— Weg of ze zullen u in een hok opsluiten, dreigde de soldaat.

Bob kon nooit verdragen, dat men den baas over hem speelde. Hij was de grootste lastpost op school. Hij liep wel even weg, maar kwam terug met een krommen stok, dien hij op zijn schouder legde als een geweer en hij stapte heen en weer als ware hij zelf een schildwacht. Eric keek van een eindje toe.

Voorbijgangers bleven staan. Sommigen lachten, maar anderen waren verontwaardigd. Zoo oneerbiedig doen aan het huis van den burgemeester, waar dan nog een prins logeerde. Dat ging toch te ver.

— Bob, pas op! waarschuwde Eric.

Maar het was te laat. Uit het hek kwam een andere soldaat aangeloopen en hij snakte Bob vlug bij den nek.

— Eric! schreeuwde Bob, om zijn makker aan te zetten hem te helpen.

Eric roerde zich echter niet. En Bob werd binnen het hek geleid.

Juist kwam de prins buiten. Hij was een vroolijke, jonge man en had het tooneeltje gezien. De burgemeester was bij hem.

— Wel, vriendje, wildet gij ook schildwacht zijn? vroeg de prins aan Bob.

— Ja, mijnheer, antwoordde de knaap. Ik zou gaarne soldaat worden.

— Dan toch liever matroos op de vloot, voor een jongen van een havenplaats?

— O, ja, mijnheer!

O, wat keek Bobje weer onnoozel. De prins kon het hem niet aanzien dat hij zoo'n rakker was.

Buiten keken veel menschen toe, nieuwsgierig wat er nu zou gebeuren. Er was zelfs een fotograaf, die een portret maakte van die ontmoeting tusschen een prins en een straatjongen. En de schildwacht durfde het hem niet beletten.

De prins had een zonderlingen inval. Hij scheen schik te hebben in het boefje.

— Zoudt gij eens mee willen varen naar de oorlogsschepen? vroeg hij.

— O, ja, als 't u belieft! zei Bob, wiens gelaat verhelderde.

— Nu, dan moogt ge me vergezellen.

De burgemeester wist niet wat hij hoorde. Hij keek wat nijdig naar den straatjongen, maar kon niet tegen den zin van den prins ingaan.

— Stap maar mee! hernam de prins.

En nu werd boefje fier. Alle menschen, daar op straat, groetten eerbiedig. 't Was voor den prins, maar Boefje had het gevoel alsof hij van die eer meedeelde. Men keek toch veel naar hem.

— Mag Eric ook mee, prins? vroeg Bob.

— Wie is Eric?

— Mijn kamaraad.

Bob wees naar zijn vriend, die op de eerste rij stond en groote oogen opzette.

— Ja, neem hem maar mee! stemde de prins toe.

— Eric kom, wij mogen naar de oorlogsschepen varen! Fijn, hé! schreeuwde Bob.

Eric voegde zich bij hem.

— Maar is dat waar? fluisterde hij, toch nog ongeloovig.

— Natuurlijk is het waar. De prins kent me nu!

Er volgden nog heeren. En zij, die tot de dienaren van den prins behoorden, wisten wel, dat hij meer van die grapjes uithaalde.

Het gezelschap begaf zich naar de haven, die zeer dicht bij was. Daar lag een bevlagd stoombootje, om den prins naar de schepen te brengen. Ook hier keken veel menschen en ze vroegen, wat die twee straatjongens bij den prins en de voorname heeren deden.

— Die een is het boefje, zei een visscher. De zoon van Jacobs... Een eerste deugniet, de schrik van onze buurt. Ze hebben hem zeker gevangen genomen.

— Maar de prins tikt hem vriendelijk op den

schouder; kijk, hij en de andere knaap mogen mee aan boord! klonk het.

De prins groette de menigte en Bob wuifde ook eens. De stoomboot stak van wal, en voer naar de reede, waar de groote oorlogsschepen lagen. Er werd met kanonnen geschoten. Wat hadden de knapen veel te bezien!

De oorlogsschepen voeren heen en weer, draaiden en keerden, seinden met vlaggen en schoten. De prins ging dan aan boord van het grootste, waar een maaltijd aangericht was. Eric en Bob moesten op het stoombootje blijven, maar kregen lekker eten. Bob vertelde aan de matrozen, wat er gebeurd was.

— Later, kom ik ook op zoo'n oorlogschip in dienst, zei hij.

II.

't Was een uur of zes.

— Waar Bob, die deugniet toch blijft! had vrouw Jacobs al dikwijls gezegd.

Ze was ongerust. Men had haar verteld, dat Bob meegenomen was naar de oorlogsschepen. Men zou hem daar zeker wel houden om er hard te werken. Dat beweerde een buurvrouw, die altijd op het boefje schold en hem den dood aan de galg voorspelde.

Jane was om boodschappen geweest. Ze

keerde terug en had een pas verschenen dagblad mee.

— Moeder, hier staat het portret in van Bob, zei ze. De prins praat met hem.

— Maar wat vertelt ge nu toch allemaal! stamelde vrouw Jacobs.

Ze keek naar de foto.

— Waarlijk, dat is Bob! riep ze uit en ze kreeg de tranen in de oogen.

— Lees eens wat er allemaal bij staat? vroeg moeder.

En Jane las:

« Vanmorgen had aan de woning van den » burgemeester een eigenaardig voorval plaats.

» Een knaap, die Bob Jacobs heet, naar we » vernemen, speelde voor schildwacht, om den » prins, die in onze stad verblijft, eer te bewij- » zen. Maar dit is tegen de verordeningen, en » een soldaat hield den knaap aan. De prins, die » zeer goedhartig is, had door een raam het too- » neeltje gezien en trad buiten. Hij sprak Bob » aan, zooals de lezers op onze foto kunnen » zien. En toen noodigde hij het schildwachtje » uit mee te varen naar de oorlogsschepen. Men » kan denken, dat Bob Jacobs zich dit geen twee » maal liet vragen. Wat een buitenkansje voor » een straatjongen!

» Een vriendje stond op straat. En Bob was » trouw. Hij vroeg aan Zijn Hoogheid of Eric

» ook mee mocht. Welwillend stond de prins » dit toe.

» Beide knapen vergezelden den prins aan » boord van de « Victoria ». En nu we dit schrij- » ven, zijn ze nog op de reede. Wat zullen ze » genieten!

» Veel stadgenooten hadden genoegen in die » ontmoeting van den prins en een straatjon- » gen. Ook aan den havenkant heerschte vroo- » lijkheid, toen de straatjongens fier aan boord » stapten en Bob de menigte toewuifde, als be- » hoorde hij tot het prinselijk huis.

» Dit vermakelijk voorval getuigt van het ge- » moedelijk karakter van Zijn Hoogheid ».

— Dus is Bob niet gevangen op het oorlogsschip? zei moeder.

— Wel neen, wie beweert dat? vroeg Jane.

— Vrouw Elbeth!

— Die heeft altijd een venijnige tong!

— Dat is waar!

— Ze zou beter doen op haar straatbengel te letten, hernam Jane, die nu het tooneel met de dweil vergeten scheen te hebben en ook. hoe de bakkersvrouw van den hoek om het geld voor vijf koeken was geweest.

— O, ik ben verlegen, dat Bob daar zoo raar toegetakeld is, zei vrouw Jacobs. Jane, ge hadt

hem zijn Zondagsche kleeren moeten laten aandoen. Ge hebt nooit uw zinnen bij elkaar.

— Maar moeder, hoe kon ik weten dat er zoo iets zou gebeuren! Nu suft ge toch zelf! Ik moest Bob vanochtend aan de deur gooien, zoo wild was hij weer!

— Hij staat daar als een bedelaar. Ze zullen wel denken dat hij geen fatsoenlijk pak heeft.

— Wie kan er zoo iets voorzien? vroeg Jane.

Buren kwamen binnen om het portret te bekijken.

— Hoe grooter boef, hoe meer eer. De prins moest het eens weten, welk een deugniet hij zoo aantrekt, zei een vrouw in haar jaloezie.

't Was Elbeth, die wat verder woonde.

— Gij vuiltong! schold vrouw Jacobs. Uw Tom is veel slechter!

— Dat is niet waar! Mijn Tom wordt geen boefje genoemd.

— Hij is toch niet door den prins meegenomen.

— Bob staat in die krant als een vagebond. Zijn haar niet gekamd... een oude, uitgerafelde broek van zijn broer aan. Nu zullen de menschen eens goed zien, wat voor een slordige moeder hij heeft, hoonde Elbeth.

— Een slordige moeder! Ik ben heele dagen aan het leuren, terwijl gij op straat staat te babbelen Maar mijn huis uit, klappei!

— En rap! voegde Jane erbij, die de buurvrouw een duw gaf.

— Ze denken dat ze nu familie van den prins zijn! spotte Elbeth, die toch de woning verliet.

't Bleef roerig in de straat. Men wilde den terugkeer van Bob afwachten.

Eindelijk kwam hij en werd met vragen bestormd.

— Ik moet eerst naar moeder, zei Bob

— Wat heeft de prins gezegd?

— Hoe was het op de oorlogsschepen?

Ieder wilde nieuws, maar Bob werkte zich met de ellebogen door de menigte en bereikte zijn huis.

— Moeder, de komplimenten van den prins, zei Bob, en hij gaf een bankbiljet.

— Maar jongen toch, zooveel geld. Tien pond...

— De prins heeft zeker gezegd, dat ge voor dat geld een vest moest koopen! hoonde Elbeth aan de deur.

Bob stak zijn tong naar haar uit en spotte:

— De prins heeft me gevraagd of gij nog altijd zoo'n kwaadspreekster en valsche feeks waart, en ik heb hem gezegd, dat het met u nog erger werd. De prins zal een stuk van uw tong laten afsnijden.

Er werd gelachen en Elbeth was nog boozer. Maar ze verdween toch.

Bob moest nu vertellen.

— Och, ja, zei hij, de prins vroeg of ik mee wilde varen naar de oorlogsschepen en ik zei natuurlijk niet van neen. Dat kunt ge wel begrijpen. Eric mocht ook mee. We hebben een fijnen dag gehad. We kwamen vlak bij de groote booten en waren niets bang, toen ze zoo geweldig schoten. De prins vroeg, wat ik van de kanonnen dacht. Ik zei, dat ze nog wat grooter moesten zijn. De matrozen wuifden met hun muts naar den prins en naar mij. En dan hebben we fijn gegeten: vleesch, koeken, pudding, zooveel als we wilden. En toen we weer in de haven kwamen vroeg de prins wat vader deed. Ik zei dat vader vischte en moeder met visch leurde. De prins gaf me toen dat geld voor u. Eric kreeg ook wat. En de prins heeft gezegd, dat ik matroos moet worden op de vloot. Dan zal hij gauw een kapitein van me maken.

Bob fantaseerde nog al wat.

Tot laat was het druk aan het huisje. Ook eenige heeren kwamen eens naar Bob kijken en wilden van zijn avontuur hooren. Ze gaven moeder wat, die nu meer op deed dan met weken leuren.

Eindelijk kon Bob naar bed, want hij was moe.

Den volgenden morgen, toen hij opstond,

was moeder al weg. Bob had zijn Zondagsche kleeren aangetrokken.

— Ik ga weer eens naar den prins, zei hij tot Jane.

— Dat zou ik niet doen. Ge moet niet te veel willen.

— Wat weet gij daarvan? Ik zal u nu niet mooi praten om eten, zooals gisteren...

— Ja, gisteren... 't is goed geweest dat de prins u meegenomen hadt, want anders zou moeder u een flink pak slaag gegeven hebben. We weten wat ge in den bakkerswinkel uitgevoerd hebt.

— Als gij mij geen brood geeft, moet ik het koopen, maar nu zal ik bij den prins eten. Gegroet!

Bob begaf zich naar het huis van den burgemeester. De schildwacht stond er niet meer. De prins was al vroeg naar Londen vertrokken. Een knecht herkende Bob en zei:

— Ge moet hier niet staan gapen, want vandaag zal de gekheid van gisteren niet meer herhaald worden.

— Gekheid? Gij zijt een beetje gek, denk ik.

— Scheer u weg, brutale kerel!

— Pas op, of ik schrijf naar den prins, dat gij zoo ongemanierd zijt tegen mij.

De burgemeester trad op het pleintje en wenkte Bob, die nader kwam.

— Jongen, zei hij, ik heb eens inlichtingen over u genomen en gehoord, dat gij een boefje zijt.

Bob keek weer onnoozel als een doorbraaf ventje.

— Dat heeft de valsche Elbeth u zeker verteld? sprak hij kalm.

— Ik weet het van de politie. De prins is zeer vriendelijk voor u geweest, doch als ge werkelijk een goede matroos wilt worden, moet ge veel veranderen. Laat uw stoute streken na en doe uw best op school! En nu moet ge hier niet meer rond mijn huis draaien. De vorige dag was als een sprookje, maar is nu voorbij.

Bob kon vertrekken. Het speet hem, dat de prins reeds de stad had verlaten. Ook de schepen op de reede waren weg.

Bob zocht Eric op, die eveneens door veel menschen ondervraagd was geworden. De jongens praatten nu over hun avontuur. Ze kwamen aan de haven. Er gingen juist veel heeren en dames aan boord van een boot. En van een visscher vernam Bob, dat die mooie boot naar Oostende, aan de andere zijde van de zee, zou varen.

— 'k Zou mee willen, zei Eric.

— Ja, we zijn nu het varen gewoon, hé! Wel, we kunnen aan boord geraken.

— Die matroos vraagt de kaarten en die hebben wij immers niet.

— Kom mee!

En Bob, die door zijn avontuur en de groote belangstelling der menschen overmoedig was geworden, had een stout plan gemaakt. Wat verder lag een roeiboot, wel aan een schip gebonden, maar die toch tot tegen de plezierboot drijven kon. Bob liet zich langs een paal in die roeiboot glijden, en wenkte Eric. Deze aarzelde.

— Durft gij niet, flauwe jongen? vroeg Bob.

Eric volgde toen toch. Bob stootte de boot tot tegen het vaartuig, dat naar Oostende moest. En langs een touw kwam hij achter op die boot Eric deed als hij.

— Nu verbergen we ons achter die hoop touwen onder een zeil, zei Bob. Niemand ziet ons. Als de boot vertrokken is, gaan we gewoon onder de passagiers en doen we, of we er bij behooren.

Stil lagen ze onder het zeil. Het duurde niet lang meer of de boot vertrok

— 't Gaat best, fluisterde Bob.

— Maar wat zullen we te Oostende doen? vroeg Eric.

— Eens rond kijken. Ik heb twee schellingen in mijn zak.

— Daarmee kunnen we eten koopen, maar ik heb geen geld.

— We deelen de schellingen, zei Bob.

Hij had die gisteren van een zeeofficier gekregen en ze voor zich behouden.

— Maar hoe komen we terug? hernam Eric, die niet zoo gerust was.

— Net als nu... stil op deze of een andere boot.

— Wanneer?

— Van avond... 't Is maar vier uur varen naar Oostende. Dat weet ik van mijn broer.

Na een tijdje stak Bob eens zijn hoofd van onder 't zeil.

— Nu mengen we ons onder de menschen, zei hij. Hier zien we niets.

Ze kropen uit hun schuilplaats. Er was veel volk aan boord en niemand scheen de aanwezigheid van de twee jongens op te merken. Bob en Eric deden of ze er bij hoorden. Ze zagen de rotsen van Engeland verdwijnen. Na een paar uur kwam de Fransche kust in 't zicht. En vrijmoedig sprak Bob een matroos aan.

— Welke vuurtoren is dat? vroeg hij.

— Gris-Nez... en algauw zult ge Calais zien, daarna Duinkerke en dan varen we langs de Belgische kust.

— Fijn, hé! zei Bob tot zijn vriend.

— Ja, maar hoe geraken we terug?

— Zeur daar nu niet over. Reken op mij! Vanavond zijn wij weer thuis. Gisteren met den

prins naar de oorlogsschepen, vandaag naar Oostende, we genieten er van. 't Is fijn!

't Was prachtig weer en al de passagiers waren vroolijk gestemd. Had Bob zijn plunje van gisteren aan gehad, hij zou in 't oog gevallen zijn. Maar hij was immers op zijn Zondagsch. En ook Eric zag er behoorlijk uit. Er waren ouders, die kinderen meegenomen hadden. Er waren dus knapen en meisjes aan boord en het scheepsvolk zou gedacht hebben, dat Bob en Eric ook met vader en moeder meegekomen waren.

De boot voer langs de Vlaamsche kust. Nieuwpoort kwam in 't zicht, de duinen blonken en eindelijk wees men elkaar Oostende aan. Hotels en villa's stonden daar in 't helle zomerlicht, en de vuurtoren rees als een witte paal op.

Bob en Eric keken ook. Ze zouden aan andere jongens veel te vertellen hebben.

De boot voer tusschen de hoofden de haven binnen en meerde aan de kade. De passagiers drongen naar de loopbrug en Bob en Eric mengden er zich onder. Bob had al gezien, dat men nu geen kaarten vroeg. De knapen geraakten aan wal. In dien tijd moest men geen paspoort toonen.

— Wanneer keert de boot terug? vroeg Bob aan een matroos.

— Overmorgen... Dat is immers bekend gemaakt. Om drie uur aan boord zijn!

Eric stootte Bob aan. En toen ze een eindje verder waren, zei hij:

— We kunnen vandaag niet meer terug. Wat zullen ze thuis denken?

— Och, ik ben al meer eens een nachtje weg geweest, toen ik met visscher Fred mee voer. Ik kreeg den volgenden dag een pak slaag.

Eric's stemming was bedorven. De jongen had wel kunnen schreien.

— Doe niet zóó flauw, sprak Bob. We zullen hier alles eens bekijken. 't Ziet er heel anders uit dan bij ons.

— Maar waar zullen we vannacht slapen?

— Ergens in een schuur buiten de stad.

— En eten? Ik heb geen geld...

— Maar ik heb twee schellingen. We deelen alles... Ik heb al honger... We moeten eens zien waar ze koeken verkoopen.

Zij verlieten den havenkant en al spoedig stonden ze vóór een bakkerij. Bob stapte binnen en kon zich goed verstaanbaar maken, want te Oostende kennen velen vrij goed Engelsch. De vrouw nam de schelling aan en gaf Belgisch geld terug.

— Ziezoo, honger behoeven we niet te hebben, zei Bob. Kijk eens wat raar geld ze hier hebben!

— Ik wilde dat ik thuis was!

— Flauwe knul! Nu we eens wat van de we-

reld kunnen zien, loopt ge daar met een gezicht als een visch, die op 't droge ligt.

— Vader en moeder zullen zoo ongerust zijn.

— Overmorgen zijn we toch weer thuis...

— Dat is zoo lang...

— Alloh, eten of niet! Anders smul ik al de koeken op.

Eric nam er toch een paar aan. Ze waren van de overige passagiers gescheiden nu. Ze dwaalden door de straten en bereikten den zeedijk.

— Zie eens al die badwagens, zei Bob. En zooveel volk op 't strand. Dat is wat anders dan bij ons! Zeg, we kruipen vannacht in zoo'n karretje en zullen er lekker slapen. Dat kost niets.

Ze wandelden over het strand en keken naar de spelende kinderen. De overtocht had wat langer geduurd dan voorzien werd en de dag was al ver voorbij. Het werd avond en Bob keek belangstellend naar al de lichten. Maar Eric liep in zich zelf te schreien. Hij dacht al maar door aan huis. Wat zouden de ouders ongerust zijn. En Eric stelde zich voor hoe zijn broeders en zusters hem overal zochten en dan zeker naar het politiebureel gingen. O, wat had hij nu spijt naar Bob geluisterd te hebben. Maar Bob zelf was opgetogen. Hij vond het hier prachtig Uit hotels klonk muziek en duizenden menschen wandelden op den dijk. Eindelijk voelde hij slaap.

— Nu zullen wij in zoo'n wagentje kruipen, zei hij. En morgen is er nog veel te zien.

— Was ik maar thuis! wenschte Eric.

— Flauwe jongen! Ge zijt net een klein kind. Ik neem u nooit meer mee. Gisteren waren we bij den prins, nu zijn we te Oostende, en ge klaagt nog... Toe, overmorgen zijn we weer thuis! We kunnen het toch niet helpen dat die boot vandaag niet terug keert. Wees niet zoo flauw!

Maar Eric bleef bedrukt en bedroefd. De knapen dwaalden nu tusschen de badkarren. Bob voelde aan een deur. Ze was gesloten. Hij ging naar een ander wagentje... Maar plots stond er een man vóór hem. 't Was een politieagent.

— Wat doet gij hier? vroeg hij.

Bob verstond hem niet.

— We zoeken een slaapplaats, zei hij in het Engelsch.

Engelsche knapen die hier rond zwierven bij avond... Dat was een vreemd geval.

— Gaat eens met mij mee! beval de agent in 't Engelsch.

— Waarheen? vroeg Bob.

— Met mij mee! Wees nu braaf!

— Wij hebben niets misdaan, beweerde Bob, die niet van politieagenten hield.

De man nam hem bij den kraag. Eric stapte

gewillig mee. Ze bestegen den dijk. De menschen daar keken naar de zwervelingen.

— Wij zijn geen dieven. We zijn gisteren met den prins mee geweest naar de oorlogsschepen. Mijn portret stond in de gazet, vertelde Bob aan den agent, om indruk te maken.

Maar de politieman scheen niet naar hem te luisteren. Weldra bereikten ze een gebouw, een politiebureel. De jongens werden vóór een overste geleid. De agent bracht verslag uit.

— Hoe komt gij te Oostende? vroeg de overste.

— O, met een boot... Er waren veel passagiers. We doen een reisje, antwoordde Bob.

— Zijt gij dan van uw ouders afgedwaald?

— Wel neen... Wij reizen alleen.

— Zoo, zoo... alleen van Engeland naar hier. Zeker weggeloopen van huis? vroeg de overste.

— Neen, we keeren overmorgen met dezelfde boot terug...

— Vertel gij eens de waarheid, zei de overste tot Eric, die nog niets had gezegd.

En Eric verhaalde alles, hoe ze zich aan boord weggestoken hadden onder een zeil, en pas te Oostende hoorden, dat het schip tot overmorgen bleef liggen.

— En thuis weten ze er niets van? vroeg de overste. Dus ge laat uw ouders in die vreeselijke onrust. Dat is leelijk van u.

Hij vroeg dan hun naam en adres. De jongens

kregen een avondmaal en mochten dan in het politiebureel slapen.

Eric bleef lang wakker liggen, denkend aan huis. Bob snurkte spoedig.

Den volgenden morgen kregen de knapen een ontbijt. Wat later kwam er met den politieoverste een heer. Het was iemand van het Engelsch consulaat. Op een consulaat bemoeit men zich met landgenooten in den vreemde. Die heer ondervroeg Bob en Eric en gaf hun een geweldig standje. Eric weende weer en smeekte naar huis te mogen weerkeeren.

— Ja, ge gaat naar huis en uw ouders moeten u dan eens flink straffen, zei de heer.

Hij bracht de jongens naar de maalboot, die van Oostende naar Dover vaart, en sprak met den kapitein. Zoo voeren de avonturiers naar Engeland terug.

III.

Zoowel in het huis van Bob als van Eric was het een angstige nacht geweest. In den voormiddag kwam een politieagent meedeelen, dat de jongens terecht waren. De burgemeester had een telegram ontvangen uit Oostende in België...

— Maar hoe kwam Bob daar? riep moeder Jacobs uit.

Dat wist de agent ook niet. De buren vernamen het nieuws.

— Voor mijn jongen behoeft er geen politieagent te komen, hoonde Elbeth, de buurvrouw. Ze moesten Bob op het oorlogsschip gehouden hebben. Dan waren wij het boefje kwijt.

Tegen den avond stapten Bob en Eric van den trein uit Dover. Een agent wachtte ze op en bracht ze bij den burgemeester. Deze keek streng. Weer was het Eric die het verhaal deed. De burgemeester zei, dat hij het voor dezen keer zoo zou laten. Maar als de knapen nog stoute streken uithaalden, moesten ze naar een verbeteringsschool. Hij ontbood Eric's vader en Bob's moeder. Bob moest dan met moeder mee naar huis.

— Weer bij den prins geweest? riep Elbeth spottend.

— Neen, een fijne reis naar Oostende gedaan! schreeuwde Bob. En daar vroegen ze me of de gemeene klappei Elbeth hier nog woonde.

— Houd uw mond! snauwde moeder hem toe en gaf hem een duw.

Vrouw Jacobs stootte haar zoon binnen. Ze gooide de deur dicht. En toen gaf ze Bob een geduchte rammeling. Ze joeg hem dan naar bed. Dat was een andere thuiskomst dan toen van de oorlogsschepen!

Den volgenden dag stond het heele verhaal in de gazet.

EERST MET DEN PRINS.

NU VERSTOPT ONDER EEN ZEEL.

Dat stond bovenaan...

Bob mocht niet uit. Moeder sloot hem op. Vader kwam in den namiddag van zee. Aan de kade had men hem alles reeds verteld.

— Och, zei hij, als ge geen reisgeld hebt, moet ge een list verzinnen. Een jongen, die met den prins reist, kan nog wel tegen een avontuurtje.

Vader Jacobs was een zonderlinge opvoeder. Hij lachte om 't geval. Elbeth stond op den loer. Ze zag Jacobs.

— Moet de politie weer niet komen, om uw boef te temmen? vroeg ze smadend.

— Daar, wijf, pak aan! antwoordde Jacobs, en hij gaf Elbeth een draai om de ooren, dat haar hoofd van links naar rechts zwenkte.

— Nu ga ik naar de politie! schreeuwde ze.

— Doe maar! Dan kunnen ze daar uw lange tong eens in boeien leggen.

Jacobs kwam thuis. Zijn vrouw wilde alles vertellen.

— Ik weet het al, zei de visscher. Tut, tut, toen ik zoo'n rakker was, heb ik me ook eens aan boord van een schip verstoken en voer ik mee naar Vlissingen. Bob kan niet altijd bij moeder's pappot blijven.

— Zoo, moet hij dan een schavuit worden? Door de politie afgehaald worden van 't station?

— Die agent had dat kunnen laten. Bob weet best den weg alleen naar huis. Waar is de jongen?

Bob moest van zolder komen. Vader liet hem alles vertellen.

— Als ge nog zulke grappen uithaalt laat het dan eerst aan moeder weten, opdat ze niet ongerust weze, sprak Jacobs.

— Ransel hem liever af! riep zijn vrouw uit.

— Geef me eten, ik rammel van den honger.

— Gij stijft den deugniet in het kwaad en trekt dan naar zee. Maar ik blijf met den lastpost zitten!

— En Bob heeft met den prins gereisd en u tien pond thuis gebracht.

— Maar daarna heeft hij alles bedorven...

— Ge wilt zeker een suikermannetje van hem maken? Toe, dien mijn eten op.

Wij zeiden het al dat het ruw toeging in dit gezin, en zoo zou Bob zich niet van schuld bewust worden.

IV.

Maar er waren gelukkig anderen die zich met hem zouden bemoeien.

Eenige dagen later kwam al vroeg een deftige

heer bij den burgemeester, die pas ontbeten had en nu zijn morgenblad las.

Die heer maakte zich bekend als de secretaris van den prins, die de oorlogsschepen was komen bezoeken.

— Ik kom u spreken over dien Bob Jacobs, zei hij.

— O, het boefje, zooals ze hem hier noemen?

— Wel, de prins heeft het verhaal van die Oostendsche reis in het dagblad gelezen. 't Trof hem, omdat er herinnerd werd aan dien tocht naar de oorlogsschepen. De prins kan van die zonderlinge invallen hebben en nu wil hij zich wat met Bob Jacobs bemoeien.

— De deugniet verdient het niet.

— Och, misschien is er wat van te maken. Hier is een aanbevelingsbrief van den prins aan den bestuurder van een staatszeevaartschool en daarmee zal Bob er als leerling opgenomen worden, natuurlijk als zijn ouders toestemmen.

— Ha, zoo kan er mogelijk wat van den bengel terecht komen, hernam de burgemeester.

Hij beloofde de zaak te behartigen.

Toen Jacobs weer aan wal was, moest hij bij den burgemeester komen.

— Zal die nu nog zagen over die Oostendsche reis? bromde de visscher.

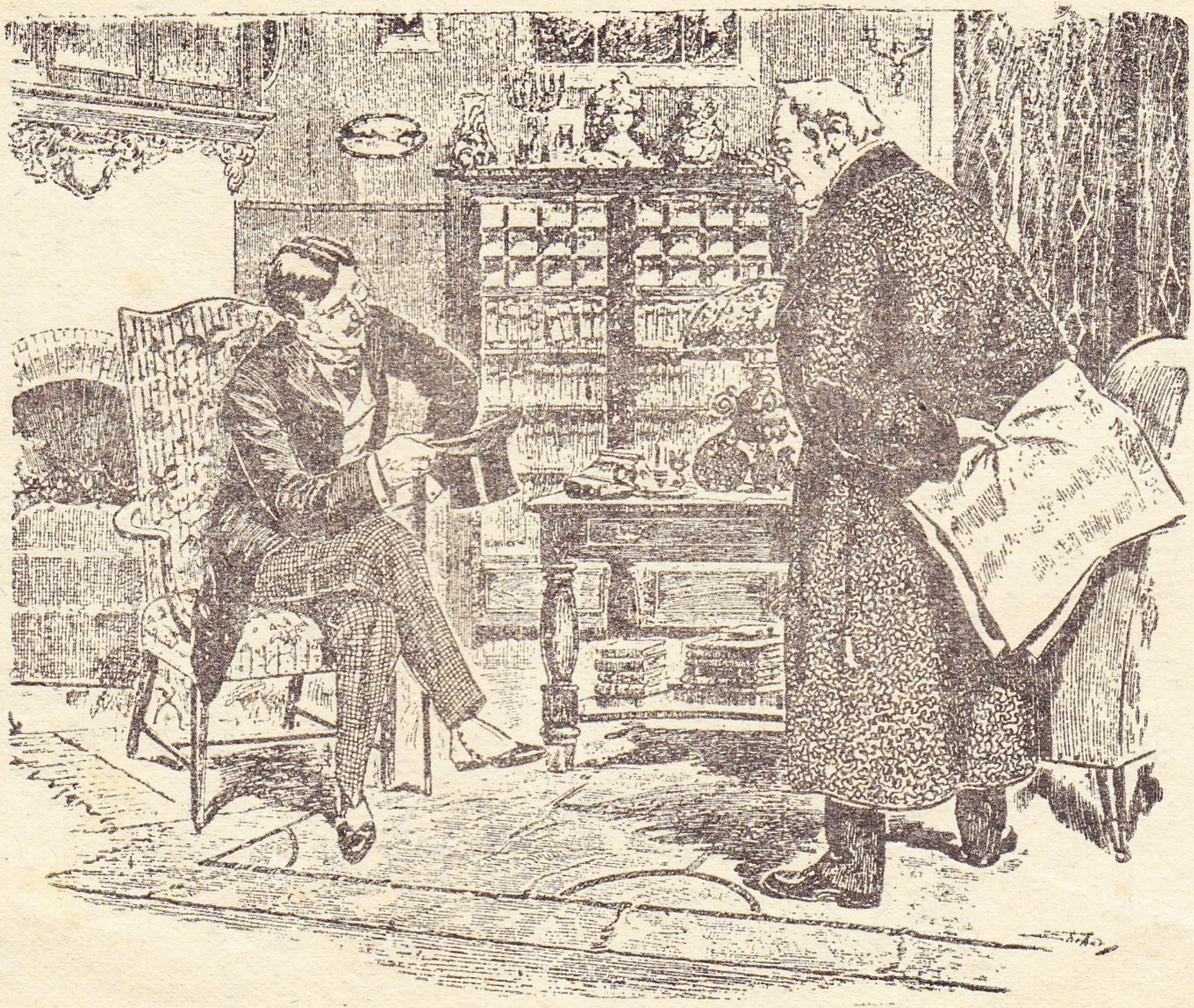

Hij luisterde echter verrast, toen de burgemeester over den prins en de zeevaartschool sprak. En dadelijk stemde hij toe. Zoo zou Bob later een goede plaats op de vloot krijgen.

Een paar weken later vertrok Bob Jacobs naar een zeevaartschool ergens aan de Theemsrivier. Hij kreeg een matrozenuniform.

— Als ge een boef zijt, helpen ze u vooruit. Is dat nu rechtvaardig? bromde Elbeth.

Op de school moest Bob zich aan gehoorzaamheid, orde en tucht gewennen. Dat viel hem eerst moeilijk. Maar weldra was hij gaarne op de school, die aan boord van een schip werd gehouden. 't Zou niet lang duren of hij mocht varen.

V.

Eenige jaren waren voorbij gegaan. De oorlog woedde tusschen Engeland, Frankrijk, België en andere landen, met Duitschland.

De Duitschers waren meester aan de Vlaamsche kust van Nieuwpoort tot aan 't Zwin. Ze bezetten dus ook Zeebrugge en vandaar voeren de duikbooten uit om Engelsche schepen tot zinken te brengen.

De Engelschen besloten de haven van Zeebrugge te versperren. Ze vroegen voor dien gevaarlijken tocht vrijwilligers aan de vloot.

Op den avond van 23 April 1918 naderden Engelsche schepen Zeebrugge. 't Was een vreeselijk bedrijf. De kanonnen donderden. Engelsche vrijwilligers landden onder al dat geschut op den muur, die ver in zee loopt. De Duitschers snelden toe. Er werd geweldig gestreden.

Engelschen en Duitschers vielen in die gruwelijke worsteling. Tot die ongelukkigen behoorde ook Bob Jacobs. Hij had zich te Dover als vrijwilliger aangeboden.

Gewond stortte hij van den muur in zee. Hij voelde, dat zijn jong leven geëindigd was.

— O, God, wees mij barmhartig... Vader, moeder... Jane... John, Walter... goeden nacht, prevelde hij nog.

En het boefje dat als een held zijn land had willen dienen, zonk weg in de diepte.

Na de gedeeltelijke versperring van de haven door het laten zinken van schepen en na het schieten van een bres in den muur, keerden de Engelsche schepen gehavend naar Dover terug. Veel mannen werden vermist; ook Bob Jacobs ontbrak... Zijn naam verscheen op de lijst der verdwenenen. Vader en moeder, Jane en de broeders weenden om hem. En al de buren noemden met weemoedigen eerbied Bob's naam. Elbeth zweeg nu.

De prins schreef een brief naar de ouders. Hij

herinnerde zich den knaap nog, die eens meegevaren was naar de oorlogsschepen en nu in dienst van de vloot het jonge leven gelaten had.

Voorbij het Zwin, aan de grens van Vlaanderen en Nederland, liep een visscher op het strand. Plots schrok hij. Daar lag een doode, een jonge Engelsche zeeman.

De visscher bleef eerbiedig staan.

— Zeker te Zeebrugge gesneuveld; mompelde hij.

Op dien vreeselijken avond had hij het geweld der kanonnen gehoord en ook hun vuur gezien.

Hij begaf zich nu naar den burgemeester van het Nederlandsch dorpje en vertelde dat de zee een lijk aangespoeld had.

De veldwachter en eenige mannen haalden den doode en legden hem in een gebouwtje op de begraafplaats achter de duinen. Men vond papieren en las daarop, dat de gesneuvelde Bob Jacobs heette.

Weer kwam er een Engelsch consul bij te pas, als jaren geleden te Oostende, maar nu boog die heer zich eerbiedig voor Bob.

De timmerman van het dorp maakte een kist en de grafdelver een groeve.

De zon scheen toen den volgenden dag Bob begraven werd. Daar waren de consul, een geestelijke, de burgemeester en talrijke dorpelingen. De geestelijke bad en sprak over de eeuwigheid en de verrijzenis. En de consul hield een rede en herdacht Bob's ouders, die zoo ver waren van hier.

De omstanders luisterden eerbiedig toe. Ze voelden het leed en de ellende van den oorlog. Dikwijls brachten de golven een doode aan het strand, ook hier in Nederland, waar het geen oorlog was, maar dat dicht bij het oorlogsgebied lag.

Duizenden levens werden wreed weggemaaid.

Bob's ouders vernamen door den consul en de regeering, dat hun jongen nu in Nederland begraven was. Het troostte hun te weten, dat hun jongen een graf had. Ze waren nu ernstig geworden en twistten niet meer met elkaar.

Eric diende bij Ieper of Arras in 't Engelsch leger. Hij kwam met verlof en hoorde het droevig verhaal van zijn vriend. Lang praatte hij met de ouders over Bob.

Eindelijk werd het vrede. De burgemeester liet Bob's naam met dien van anderen op een gedenkteeken beitelen. Hij gaf Jacobs geld om met zijn vrouw naar Nederland te reizen. De ouders bezochten er het graf van hun jongen. Het was een zware tocht. Jacobs hield zich goed, al verbeet de smart zijn gezicht. Moeder weende stil

Vriendelijke menschen aan het Nederlandsch dorpje hadden op het graf van den jongen Engelschman bloemen geplant.

EINDE.

ZEEBRUGGE.

Zeebrugge is de zeehaven van Brugge, met deze stad door een breed kanaal verbonden. Men ziet er nog veel sporen van de oorlogsjaren. Een gedenkteeken herinnert aan het geweldig krijgsbedrijf van 23 April 1918.

Achter het kerkje liggen Engelschen begraven, die te Zeebrugge den dood vonden.